

Ana-Maria Bălaș

Nuduri pe hârtie

*memoriile corpului
dincolo de zidul
disocierii*

Cuprins

Punctul 0 sau despre cum s-a născut nudul pe hârtie din poezie.....	7
Despre răni	9
Fata din ceață – <i>disociere la figurat</i>	13
Fata din ceață 1	17
Restul e tăcere	18
Frica – <i>#morning coffee & art</i>	19
Țărm	20
Chei în contratimp	21
Marea – <i>#art to remember</i>	22
fight& flight to yourself.....	23
Busola.....	25
Cărarea.....	26
Orgoliu	28
Scoici – <i>Răni, atașamente, iubiri, oameni, pământ</i> ...	30
Roata rugăciunii	32
Calul	34
Abuz.....	35
stând de vorbă cu frica	37
Subteran – <i>#ease, release, relief</i>	39
Baraj	42

Dans.....	45
Pădure verde	47
ce ne spunem când nu ne vorbim	49
Muzica din scoici	51
Ziduri și măști.....	53
Senin.....	55
Cai	57
Tata	59
Coama de cal.....	60
Amurg	61
Marea	62
Castele de nisip	63
Sunetul tăcerii.....	65
Scoarța de copac.....	67
Sunetul apei.....	68
Curcubeu	69
Erupție.....	70
Vulcan.....	72
Adâncuri din suflet.....	74
Prizonierii.....	76
Copii.....	78
Zmei.....	80
Apa clară.....	82
Tatuaj	84
Bucium	85
Săgeți	87
Nuduri pe hârtie	88
#street art.....	91
Podul.....	93
Vise	95

Antifragil – fragil	97
Inima	100
Rezistență	101
Ce rămâne nespus	103
Adâncurile mării	105
Cu mâinile la spate	107
Dansul apei	109
Inimă culoare	112
Dans	113
Ochiul.....	115
Trăiesc	117
Pădure	118
Umbra	120
Noi 2	122
Brățara	124
Dimineți	126
Preludiu.....	128
Peștera inimii.....	130
Animalul inimii	133
Goluri.....	135
Marea din ochii tăi	137
Corp și minte	139

Fata din ceață 1

mă simt goliță pe dinăuntru
de toată substanța
și totuși
lumina nu încetează a arde
dinăuntru spre dinafară
și odată cu ea
o forță incredibilă
de a mă ridica
și de a o lua de la capăt
iar și iar.

Restul e tăcere

Ninge cu nisipuri reci peste crestele pustii,
peste ape, peste văi, peste câmpii.
zadarnic se-acoperă pământul cu ploi
să spele gânduri și suflete și clipe pământii.
zadarnic se-apeacă pământul de vânt
să-nalțe prinzând –
palmele în rugi vineții.
căci ninge...
ninge în continuu cu nisipuri gri.
ninge cu flăcări
ninge-a copilării
arzând profane zile de ieri,
căutând isihii, kenotice stări.
ninge cu ani,
ninge... și tot mai sper
spre crestele pustii – gând efemer.
dar încă ninge
ninge cu oameni goi –
se-ngroapă văile tot mai adânc,
cu văzduhurile căzute din noi.

Frica

#morning coffee & art

Frică de oameni
cu ochi de copil,
cu foamea plină
de gânduri nespuse –
galopând în amurguri.
frică de oameni
cu buze strânse
cu lacăte,
resturi de fraze închizând,
și vârfuri de creion tocite
în pumn strângând.
frică de oameni
cu nou și cu vechi,
cu rosturi ce se-ntrec
în neputințe închipuite.
frică de oameni
cu prea mult gând –
cu mâinile rană –
cu râsul plângând.
frică de oameni –
de vii, fără să fim
frică de golul plin.

Țărm

marea cu valurile,
cerul cu păsările,
nisipul cu tălpile,
toate –
șoptesc un cântec.
poveste fără sfârșit
și fără de început .
marea cu adâncul,
cerul cu vântul,
nisipul și scoicile
îngână iar și iar un dans târziu
curgând parcă-n zadar,
cu stâncile păzind un țărm născut
din clipe de necunoscut.

Chei în contratimp

M-am pierdut printre clapele
unei povești care-a-nceput
cu mult înainte de mine.
nicicând să alerg,
să prind
slab puls dansând pe-o melodie neterminată.
cânți la pian?
clipocește apa în urechi a cântec de leagăn –
artistul nu are partituri lipsă.
copiii, îmbrățișați în acorduri subînțelese,
cu palmele lipite de pământ –
și inimile strânse în povești nemuritoare –
desenează aripi din linii de portativ, să-și poată
lua zborul.
mă regăsesc încet –
coborând în strigăt smuls din trup suspendat,
ca un semn de carte.

Marea

#art to remember

miros de iarnă blândă și gust de carte cu fila
veche, îndoită de atâtea revederi
și de ninsori ce învelesc păduri trosnind a viață.
prin vene – la fiecare capitol, Fuga întâlnește
Umbra – Goală și Mută, îmbrățișând pământul
dintre noi.

Ca un joc de iele, cu fiecare gând, forme anonime
de zaț rămas în ceașcă, reînnoadă un drum.

Cercuri, cercuri,
urmele răzlețe de cerneală ascund trăiri
printre pagini care își păstrează săruturile și
despărțirile.

Discul olarului se învârte iar.

lutul devine moale și mâinile se caută pe ele însele.
nu se mai cunosc nici măcar cuvintele
din inimi,

în care degetele se leagă la ochi împrejur,
conștient –

privind în rană,

împletind înainte și înapoi un drum dintr-un singur
șnur.

ca o hartă, pașii noștri lasă urme în nisip.
acolo, în nisip, valurile prind contur.

fight& flight to yourself

urlă și bate-te în piept,
strivește tot ce doare și mușcă din tine pe
nedrept.

urăște, iubește, omoară și învie
și luptă și iartă, și nu nega,
știi, doar în întuneric strălucește lumina.
unde ești?

întoarce-te înapoi în corp,
el nu te minte, ci te susține
privește înăuntru, să te-ntâlnești pe tine,
îndepărtează vâlul și umbra ce te ține;
dă-ți timp și dă voie să doară,
în ceață nu vezi ce vezi dinafară,
corpul îți spune singur povestea lui,
tu, lasă-l să aibă cuvânt,
să țipe în el, să se zbată pe pământ
povestea parcă nu e a ta,
îți pare că-i spusă de altcineva.
amintește-ți!

căci ochii vorbesc despre aceeași durere,
doar buzele rămân mereu în tăcere.
Durerea e putere ce curge întotdeauna dinspre
amonte înspre aval,

izvorul e îngropat, dar șoaptele-ți vorbesc
încă în fundal,
ploaia îți mai izbește fața și lasă urme de
pumnal.

Fata din ceață aleargă încă, apa curge,
durerea e adâncă –

Amintește-ți! Întoarce-te-napoi și urcă!
și coase rana, acolo de unde a început
dintâi să curgă.

deschide ochii și vezi clar, căci ploaia s-a oprit.
tot ce e viu, nu a murit.

amintește-ți simțind – chiar dacă auzi părți
din tine murind;

ele nu fac decât să te oprească să te-ntâlnești
cu tine, față în față.

Amintește-ți! Și lasă amintirea să treacă,
ai răbdare cu tine,
vindecă și iartă,
abia apoi, ridică-te și pleacă.

Busola

Și ce te faci când iubirea și ura ajung să fie
totuna?
când busola nu mai arată nordul, când mintea
nu-și mai ascultă corpul.
Copilul nu e aici, de la început a negat, rana era
veche și pare c-a uitat
dar apa încă curge, pașii se aud –
și te pierzi în valuri, copilul știe acum –
să fii cu tine, în tine, să mergi încet pe drum
ceața se ridică, ies scânteii și scrum
strâns în pumnii mici – tata e aici.
Harta e aceeași, te ridici și pleci,
uită-te la soare, să știi unde mergi.

Cărarea

Fără nume, glasul își recapătă numele și spune
ceea ce corpul simte
și știe, acceptă, și dă drumul la tot ce îl ține,
povestea se așterne încet pe hârtie
iar umbrele încep să iasă din cutie.
apa rostogolește amintiri,
și voci și pietre și pământ – și clipe nesfârșite în
tăceri fără de gând.
ai uitat și ai negat, trecutul l-ai renegat.
pădure și verde, doi lei –
te-ai pierdut în ei.
dar apa curge și smulge, noaptea e fără glas,
ea te-a tot tras înapoi –
de păr, de mâini, lătrat și ochi de câini.
umbra ta
ți-a prins din urmă fuga. Și te-ai oprit. Și ai privit.
Și ieri, și-n altă ieri,
umbra se făcea și mică și mare, și-n mare se
pierdea,
fata din ceață vede copacii,
și simte mușchiul, cărarea, un șarpe ce ascunde
necunoscutul.
și-ncepe să vadă încet și pădurea, pădurea se

contura să iasă din ea.
și soarele-i sus, cu dinți și râde la apus,
își mușcă singur coada, între cer și pământ,
ploaia spală din greu, pe cer se naște un
curcubeu.